

„Otthonom az Egyházam”

(Előadás elhangzott
Veszprém,
2005. december 4-én)

I. Bevezetés

Gyakran felteszik nekem azt a kérdést: jól érzed-e magad Magyarországon? Otthon érzed-e magad? És mikor mész haza? Erre azt szoktam válaszolni, hogy otthonról hazajövök. Két, vagy tulajdonképpen három otthonom van! A kérdés, hogy mit értünk az alatt, hogy valaki otthon érzi magát.

„Otthonom az egyházam”. Sejttem, hogy azok, akik ezt a címet kitalálták, arra gondoltak, hogy talán egy felkiáltójellel kellene ellátni: „Otthonom az egyházam!”. Talán olyasvalakire gondoltak, aki a Református egyházközségnek törzstagja. De az az érzésem, hogy sokan vannak, akik gondolataikban talán inkább egy kérdőjelet raktak volna e mondat mögé: „Otthonom az egyházam?” Jó lenne, de... Néha meglátogatja az istentiszteletet, különösen az ünnepeken, de ennyi elég. Nem bírja a pletykát, zavarja, hogy senki nem köszönti őt ha elfoglalja helyét az egyik hátsó padban, úgy érzi, hogy nem igazán fogadják be, mert pár éve elvált férjétől. De még mindig benne van a vágy, hogy valaha igazi otthonra találjon a templomban. Mi akadályozza őt ebben?

Nem tudom, hogy hányan vannak itt köztünk, akik olyan „otthonban” nőttek fel, amely nem igazán nevezhető otthonnak: a veszekedés, az alkohol uralkodott. Nem volt olyan nyugodt a légkör, amelyben nyíltan lehetett beszélni nehéz kérdésekről. Mihelyst lehetőség adódott, a gyerekek igyekeztek otthonról elmenekülni. Talán sokan vannak úgy, akik próbáltak otthont teremteni a gyerekek számára, de szinte el kellett őket küldeni otthonról. „Így nem fogadlak téged vissza”. Mások talán rendszeresen imádkoznak, hogy ugyanúgy, mint a tékozló fiú, egyszer visszatérhessenek a családi fészekbe. Mitől lesz otthonom a családom? Hogyan tudunk mi, asszonyok, egymásnak segíteni az igazi otthonteremtésben?

II. A tékozló fiú hazatérése

Nem régen jártam Szentpétervárott, ahol felfedeztem a híres Rembrandt festményét a Tékozló fiúról. Az a gyönyörű festmény nagyon szépen ábrázolja mit jelent ez a szó: „otthon”. Egy férfit ábrázol nagy piros köpenyben, aki nagy szeretettel átöleli a térdre esett fiú lapockáját. Hatott rám az a bizalmasság, ami kettőjük között volt. A fiú teljes biztonságban érezte magát az Atyánál. De a legszebbek a kezek voltak! Az öreg férfinak a kezei, ahogyan a fiú lapockáját érintették.

Rembrandt megható módon lefestette a példázatnak a lényegét: nem a tékozló fiú áll a középpontban, hanem Istennek a megbocsátó szeretete, amely gondoskodik a csavargókról, a kiközösítettekről. Az Atya örömmel üdvözli a bűnös fiút. Az önfejű gyermek hazatalált, visszaérkezett és eredeti státusát visszakapta. A fiú visszavágyott otthonába, az Atya házába.

A bibliában „otthon lenni” azt jelenti: menedékhelyet találni Isten hatalmában, teljes bizalommal lenni Isten közelségében.

- A 131. zsoltár ezt úgy fejezi ki:
„Uram, nem fuvalkodik fel a szívem, nem kevély a tekintetem. Nem törekszem arra, ami túl nagy és elérhetetlen nekem. Inkább csitítottam, csendesítettem lelkemet, mint anya a gyermeket. Mint a gyermek, olyan most a lelkem. Bízzál, Izrael, az Úrban most és mindörökké!”.
- A 27. zsoltárban olvasunk:
„Ha egy egész tábor jön is ellenem, nem fél a szívem. Ha háború tör is rám, én akkor is bizakodom. Egy dolgot kérek az Úrtól, azért esedezem: hogy az Úr házában lakhassam egész életemben; láthassam, milyen jóságos az Úr, és gyönyörködhessem templomában. Megóv engem sátrában a veszedelem napján. Elrejt sátra mélyén, magas kősziklára helyez engem.”¹.
- A 91. zsoltárban le van írva:
„Aki a Felséges rejtekében lakik, a Mindenható árnyékában pihen, az ezt mondhatja az Úrnak: Oltalmam és váram, Istenem, akiben bízom!”²
A zsoltáros szíve otthonot talált Isten közelségében.

„Otthonom az egyházam”. Még egy pillanatra szeretnék visszatérni a tékozló fiú történetéhez. Hogyan juthatnak mások ahhoz a ponthoz, hogy ők is mondhatják: „otthonom az egyházam?” Fontos arra figyelni, hogy a tékozló fiú megtérése, „hazatérése”, más jellegű, mint pld. Pálé. Egy folyamatról van szó és nem egy pillanatról. Nem tudjuk mennyi időt kellett ahhoz, hogy magához tért és visszafordult. Sokszor az a kép alakult ki bennünk, hogy az az igazi és egyetlen megtérés, ami hirtelen történik. De csak nagyon ritkán van ez így.

Éppen emiatt nagyon fontos, hogy egyházunk igazi egyházközséggé váljon, hogy ez felváltsa az intézményi jelleget. Emiatt fontos, hogy „otthonunkká váljék egyházunk”. Nem régen olvastam, hogy „egy erős közösséget kiépíteni talán legalább olyan fontos az új egyház tagok befogadásában, mint a hitoktatás, amelyben részesülnek... Az első keresztyének nem vonultak vissza

¹ 27. zsoltár 3-6.

² 91. zsoltár 1-2.

saját lakásukban, hogy ott megélhessék saját Istennel való kapcsolatuk, hanem összejöttek másokkal együtt.”³

Túl messze vezetne itt részletesen foglalkozni a korai egyház képével. Csak annyit szeretnék hangsúlyozni, hogy az „egymás” szó nagyon gyakran előfordul. Pld. Pál bátorította a Rómaiakat arra, hogy ‘a testvérszeretemben legyetek egymás megelőzők, a szolgálatkészségben fáradhatatlanok.” (Rom. 12: 10). „Egymással egyetértésben legyetek, ne legyetek nagyra törők, hanem az alázatosakhoz tartsátok magatokat. Ne legyetek bölcsek önmagatok szerint.” (12: 16)⁴.

Tehát a gyülekezetekben nagyon fontosak voltak az egymással való kapcsolatok. Ez nem azt jelenti, hogy a Biblia egy ideális képet fest az akkori egyházközségekről. Olyan községekről volt szó, amelyek napról napra a bűnbocsátásból éltek. Olyan interkulturális közösségekről volt szó, ahol Krisztus az összekötő kapocs volt a zsidó és a görögök között. Átala alakult egy új nép, amely különböző etnikumból állt.

III. A magyar valóság

Napról napra találkozunk a magyar valósággal. Sokan magányosak, hiányzik nekik az igazi otthon. Hontalanok, otthontalanok sokan. Nagyon magasak az öngyilkosságról és a szenvedély betegségekről szóló statisztikák. Sokszor szétestek a hagyományos falusi struktúrák.

Mindig csodálkozom, hogy családok mennyire egymás mellett élnek. Mikor van egy tv nélküli est, amikor nyugodtan egymással megbeszélhetjük kérdéseket?

Tudjuk, hogy nem könnyű kapcsolatban lépni másokkal. Sokan félnek egymástól. A bezártság, a bizalmatlanság uralkodik. Ha szomszédjaimmal pár szót szeretnék váltani, akkor nagy akadály, hogy először legalább négy zárat kellene kinyitnia a szomszédasszonynak.

Ami az egyházat illeti, hála Istennek, bátorító jelek mindenütt láthatóak. Vannak olyan gyülekezetek, ahol igazi otthoni légkör uralkodik, mert nemcsak istentiszteleten, hanem kisebb közösségekben is találkoznak, vagy nyáron együtt mennek táborozni. Gyakori azonban, hogy nincs otthonillata a gyülekezetnek: egyszemélyes az egyházközség vezetése, és a gyülekezeti tagok kiskorúak maradnak. A jobbik esetben sikerül fiatalokat rávenni, hogy járjanak hittanórákra, konfirmáljanak, de utána eltűnnek. A kikonfirmálásra még nem igen találtunk „megoldást”.

³ Stefan Paas, René van Loon, and Simon van der Lugt, *De Werkers Van Het Laatste Uur. De Inwijding Van Nieuwkomers in Het Christelijk Geloof En in De Christelijke Gemeente* (Zoetermeer: Uitgeverij Boekencentrum, 2003), 61.

⁴ J. P. Versteeg, *Oog Voor Elkaar: Het Gebruik Van Het Woord Elkaar in Het Nieuwe Testament Met Betrekking Tot De Onderlinge Verhoudingen Binnen De Gemeente* (Kok, Kampen, 1980).

Az egység és egyenrangúság helyett a személyválogatás uralkodik, vannak fontos és kevésbé fontos tagok stb. A feltétel nélküli szeretet sokszor hiányzik. Sokan egy felkiáltójel helyett kérdőjelet raktak a mondat mögé: otthonom az egyházam? A kérdés, hogy hogyan lehet ezen változtatni. Mitől lesz otthonom az egyház? És ha valóban fontosnak találjuk a másikat, akkor át kell fogalmaznunk a kérdést: mitől találjanak mások otthont egyházunkban? Ki az, vagy kik azok, akiknek szüksége van változásra, megtérésre? Milyen akadályok vannak?

IV. Mitől lesz otthonom az egyházam vagy: mitől találjanak mások otthont egyházunkba?

Érdekes tanulságot nyújt nekünk a korai egyház u.n. katechumenátus gyakorlata – ez a szó összefügg a káté szóval -, amely egy három éves hitoktatási folyamatot jelentett, amelyben azokat tanították, akik hitre jutottak, és segítséget nyújtottak nekik, hogy megértsék a keresztyén hit lényegét. Vagyis valakit kaptak „útmutatónak”, „idegenvezetőnek”, „mentornak”, „nevelő lelki szülőnek, aki beavatta őket a keresztyén hitbe és aki segítette őket aktív egyháztaggá válni, Ez azért is volt fontos, mert sokszor nehéz helyzetben éltek, sokan mártírhalált haltak. Ez a három éves folyamat segítségükre volt, hogy megértsék, mi Krisztus követésének a következménye. Célja ennek a három évnek, hogy a hitben nem gyerekek maradtak, hanem felnőtté váltak.

Egy családban minden lelkiismeretes szülőnek, anyának természetes, hogy mielőtt megszületik a kisbaba, fészket rakjanak, otthont teremtsenek neki és miután egészségesen megszületett a kisbaba, ne hagyják magára, hanem adjanak neki rendszeresen enni, inni, odafigyeljenek rá, fizikai és lelki fejlődésére törekedjenek. A gyás időszakának célja, hogy három éven keresztül a gyermek kiemelt figyelmet kapjon az édesanyától, hogy majd felnőtt korában helyt tudjon állni a világban. Miért gondoljuk, hogy egyházunkban nincs szükség ilyen lelki szülőkre, útmutatókra? Ha egy új valaki betér gyülekezetünkben hajlamosak vagyunk őt azzal vádolni, hogy nem úgy viselkedik, mint mi, és még csodálkozunk, hogy egy pár alkalom után nem jár templomba. De lehet, hogy tévedek!

Nem régen kurzust tartottam Pápán, a teológián és azt a feladatot adtam a 15 hallgatónak, hogy készítsenek interjút 5-5 olyan emberrel, aki vallja, hogy Református, de gyakorlatilag soha nem jár templomban. A célja az interjúknak az volt, hogy kiderítsék, hogy milyen az Istenképük, mit hisznek, és hogyan gyakorolták ezt, valamint hogyan látták az egyházat, a gyülekezetet, és miért nem járnak templomba. A kérdések lényege tulajdonképpen az volt, hogy vajon miért nem találtak otthont az egyházban. Nagyon érdekes következtetésekre jutottunk. Először is kiderült, hogy a hallgatók nem szoktak beszélni ezzel a célcsoporttal. Nagy lépés volt a számukra kilépni az egyház védett területéből.

Másodszor kiderült, hogy szinte mindenütt nyitott fülekre találtak kérdésükkel. Szívesen szántak kis időt, arra hogy válaszoljanak a kérdésekre, örültek, hogy bizonyos értelemben az egyház, a gyülekezet így utánuk nyúlt. Kiderült az is, hogy sokakban mély keserűség rejlik azzal szemben, amit „az egyház”, annak képviselői, lelkészek, presbiterek, gyülekezeti tagok ellenük tettek. Ezt a keserűséget nem lehet leinteni, úgy intézni, hogy ez nincs, mert van! Talán szükségünk van arra, hogy őszintén bevalljuk, hogy mint egyházközség nem azt tettünk, nem úgy élünk, mint ahogyan Isten ezt várja tőlünk. Talán konkrét lépéseket is kellene tennünk, hogy az igazságtalanságokat helyre állítsuk, hogy egymásnak is valljuk be bűneinket.

A beszélgetésünk végén feltettem a kérdést, hogy a nagyjából 75 interjú alapján mi volt a hallgatóknak a benyomása, mennyire voltak nyitottak a kérdezettek. Közösen arra a következtetésre jutottunk, hogy talán egy 75%-os nyitottságot észleltek! És mi sokszor panaszkodunk, hogy nem érdeklik a hitbeli dolgok azokat, akik nem járnak templomba.

Testvéreim, talán bennünk is van egy hiba. Talán mi annyira szeretjük megőrizni „egyházi, gyülekezeti otthonunk” másoktól, hogy nehéz nekik csatlakozni hozzá. Nem tudom, hogy sokszor közösségeink nem váltak-e zárt közösségekké, valami fajta várrá, ahelyett, hogy nyitott befogadóak lennének, mint egy piac, ahová mindenki bejöhet. Mitől lesz otthonom az egyház? Mitől találjanak mások is otthont egyházunkban? Talán le kellene rombolnunk a falakat egymás között, és mások között. Nem az a lényeg, hogy én magam jó érzem magam az egyházban, hogy „otthonom legyen az egyházam”. Ez nagyon fontos, de ennél többre van szükségünk: fészket kell rakni másoknak, „új szülötteknek”, hogy ne hideg fogadtatásban részesüljenek, ha véletlenül egyszer betérnek hozzánk.

Röviden három fázisról szeretnék beszélni, hogy hogyan válhat igazi otthonná egyházunk mások számára. Tudatosan beszélek most már többes számban, mert egyedül ezt nem tudjuk megvalósítani. Szükségünk van egymásra, és szükségünk van Istenre!

1. Kapcsolatteremtés

Ez a fázis abból áll, hogy kapcsolatba lépünk másokkal. A kérdés, hogy hogyan lehet kapcsolatot kiépíteni nem hívőkkel. Ha nincsenek kapcsolataink másokkal, akkor hogyan vonhatjuk be őket a gyülekezetbe? Mennyire merünk nyitottnak lenni mások felé, kifelé? Ez jelentené igazán missziói gyülekezetnek lenni. Jézus felhív minket arra, hogy az ő nyomdokaiban járjunk, hogy az ő példáját követjük.

2. Indulás vagy útra kelés

Itt adunk lehetőséget arra, hogy fedezzék fel mi a keresztyén hit tartalma, mi az alapja. Ebben a felfedező csoportban valamifajta felnőtt hitoktatásról van szó, amelyben tájékoztatjuk az érdeklődőket a keresztyén hit alapelveiről. Ebben a fázisban fontos, hogy ebben segítséget kapjanak „útmutatóktól”, „mentoroktól”, „lelkiszülőktől”, nem csak a lelkésztől, hogy

nem saját magukra vannak hagyatkozva. A „mentor” vagy „idegenvezető” barátságot köt az érdeklődővel, kíséri őket az úton, és imádkozik értük. A lényeg, hogy másokon segítsünk, hogy otthon érezzék magukat, hogy értékeljük őket, és fontosnak érezzék magukat. Ez legalább olyan fontos, mint a hitre jutáshoz segíteni. Tulajdonképpen az egész gyülekezet bekapcsolódik abba a folyamatba, hogy érdeklődők csatlakozzanak a gyülekezethez. Ha nincs befogadó fészek, akkor nehéz az „új szülöttnek” életben maradni.

3. Folytatás az úton

Ez a fázis abból áll, hogy mit jelent keresztyénként élni. Ebben a fázisban nem az információ átadásra esik a hangsúly, hanem a formálásra, a felkészítésre, hogyan lehet Krisztus szeretetét bevinni a világba. A kulcs, hogy segítséget nyújtsunk, hogy olyan emberekké váljanak, amilyenek Isten akarja.

Testvéreim, azt hiszem, hogy komoly szemléletváltásra van szükségünk az egyházunkban. Nem a konfirmálással érnek véget az egyházi kötelezettségeink, ahogyan sokan gondolják, hanem ez a Krisztussal való élet növekedésének a kezdete. Ez a 3. fázis valami fajta folyamatos továbbképzés, hogy megértsük a missziói feladatunkat, és hogy ráébredjünk, hogy nem saját magunkkal, hanem másokkal kell foglalkoznunk.

Talán azt gondoljuk, hogy úgy sincs kapcsolatunk érdeklődőkkel, tehát miért raknánk fészket esetleges érdeklődőknek, miért fáradozunk azon, hogy egyházunk, gyülekezetünk igazi otthonná váljon.

Kapcsolatteremtési, hívogatói munkánkban sokszor úgy tekintünk másokat, hogy nekünk van hitünk és nekik nincs.

Feltettük talán már a kérdést szomszédunknak: „Mikor jössz velem templomba?”, mert az a rejtett gondolatunk, hogy akkor belső békességet, bűnbocsánatot, egy új közösséget kaphat és így megerősíti gyülekezetünket. De nem vesszük igazán komolyan az érdeklődőt, nem foglalkozunk azzal, hogy mire van szüksége.

Lehet, hogy már „erőszakkal” is próbáltuk: „Szeretnék téged hitre téríteni, akár akarsz, akár nem, mert ez az egyetlen mód, amely segít magányosságodon, büntudatodon, önbecsüléseden.” Ebben a megközelítésben szinte tárgynak tekintjük az illetőt.

Ha másokkal próbálunk kapcsolatot teremteni fontos, az a hozzáállás, hogy egyenrangúak vagyunk: „Induljunk együtt és meglátjuk Isten mit tesz. Szeretném veled megosztani, amit én találtam és még sokkal többet”. Ha így másokkal együtt felfedezzük a hit útját, akkor ez az egyik legszebb dolog, amit egy hívó elvégezhet. Ez által megerősödik saját hitünk, a felebarátunk iránti szeretet növekszik, és sok örömet tapasztalunk benne.

Lehet, hogy sokan vannak közöttünk, akik azt gondolják csendben, úgy sincs kapcsolatunk nem templomba járókkal, akiket meghívhatnánk pld. ilyen felnőtt oktatási, felfedező csoportba.

Számoljunk együtt:

Induljunk ki pld. egy 100 fős gyülekezetből. Vasárnaponként annyian járnak templomba.

Talán minden tagnak van 3 családtagja, akivel kapcsolatban áll: ez összesen 300.

Vannak olyanok, akik csak ünnepi istentiszteletekre jönnek, talán 50?

Többen vannak, akik keresztelési, esküvői, vagy temetési alkalmakon befordulnak templomunkba. Mondjuk 200?

De minden gyülekezeti tagnak vannak barátai, akik nem járnak templomba, talán személyenként 2, összesen 200.

Ha ezeket az összegeket összeadjuk, akkor kiderül, hogy összesen 750 kapcsolata van egy 100 fős gyülekezetnek. Ha azt mondjuk, hogy talán a fele átfedés, akkor még mindig 375 emberről van szó.

Vonatutazás a hithez

Képzeljünk el egy vonatutazás. Az első állomáson több száz „kapcsolat” száll fel a vonatra, de valahol, útközben leszállnak. Nagyon kevesen jutnak el a végállomásra, a hithez.

De más holland, német és angol testvér egyház tapasztalata azt mutatja, hogy sokan, akik egy felfedező csoporthoz, vagy folytatás csoporthoz csatlakoznak, integrálódnak az egyházközségben, otthon találnak az egyházban, amelyet gyakran felnőtt confirmálással megerősítenek.

Nézzünk meg Erzsébet életét, hogyan kapcsolódott az egyház életébe, hogyan talált otthon az egyházban.

A gyülekezeti tagok látják, hogy Erzsi mit tesz, de fontosabb a láthatatlan út, amit letesz.

Látható

1. Erzsébet megkeresztelteti kisbabáját a győri református egyházközségben.
2. Sok mindent nem ért a keresztelési előkészítőből és az istentiszteletből, de úgy érezte, hogy szeretettel fogadták őt, és ez jól esik.
3. Meghívták őt a nőszövetségi alkalomra, és ott barátokat talált
4. A nyári gyerektábor záró istentiszteletén vesz részt, mert a gyerek megőrzésről is gondoskodtak
5. Részt vesz egy családi istentiszteleten. Furcsának találja, de érdekes. Kis fia most már két éves.
6. Megkérdezték őt, hogy részt vesz-e egy pár alkalomból álló orientációs kurzuson a keresztyén hitben, és utána bekapcsolódik egy felfedező csoportba és egy folytatási csoportba.

Ez ami láthatóan történik Erzsébettel. De mit történik benne? Hol áll lelki szempontból?

Nem látható

1. Erzsébet nagyon fél, hogy a lelkészhez menjen, de a legjobbat keresi kisfiának, amely létezik az életben. A lelkész meglepően kedves.

2. Imádkozni kezd kisbabájáért és Isten egyre inkább valóra válik a számára. A meleg fogadtatás a gyülekezetben azt az érzést kelti fel benne, hogy ez az „ő gyülekezete”, egy igazi otthonra talált.
3. Azt érzi, hogy az egyház az ő igényeihez kapcsolódik. Barátokat talál az egyházközségben és a számukra a kisbabája is része a gyülekezetnek.
4. Isten egyre inkább realitássá válik számára. A hit dolgai érdeklik őt, és egyre inkább imádkozik. Megvesz egy gyerek bibliát a könyvesboltban, és ő maga kezdi el olvasni.
5. Egyre inkább megérti, miről van szó az egyházban, az istentiszteleteken, és egyre inkább várja a következő vasárnapot.
6. Észre veszi, hogy megváltozik az élete és tudja, hogy ezt az utat folytatni kell. Jó barátokat talált a gyülekezetben. Boldognak érzi magát, tele örömmel, de kicsit zavarban is, mert sok minden még teljesen új a számára.

Ha visszatekint Erzsébet, akkor észreveszi, hogy valamikor a három éves periódus során elkezdte Jézust követni. Otthont talált az egyházban.

Sokszor az a kép áll fel bennünk, hogy valaki úgy kapcsolódik az egyházba, hogy először hallja az evangéliumot, utána kezd hinni, és elkezd keresni a közösséget. A valóságban gyakran fordított a helyzet. Valaki kapcsolatba kerül hívőkkel, csatlakozik egy közösséghez és egy idő után hinni kezd.

V. Az asszonyok hogyan tudnak ebben segíteni?

Mivel az asszonyok fő foglalkozása az otthonteremtés és a fészekrakás, nagyon fontos szerepük van, hogy egyházközségüket igazi nyitott, befogadó képes otthonná teremtsék. Fontos szerepük van abban is, hogy „mentorként”, „szülészőként” segítsenek az érdeklődőket, otthont találni a gyülekezetben.

Elgondolkoztató a holland missziológus Stefan Paas megjegyzése, hogy „egy gyülekezet, amely berendezzi házáat vendégszerető módon, észreveszi, hogy könnyebben lehet kapcsolatokat építeni a vendégekkel.”⁵

Záróként még pár megjegyzés a kapcsolatteremtéssel kapcsolatban:

1. Sokszor túl sokat beszélünk, és kevesebbet hallgatunk, nem igazán figyelünk arra, mi foglalkoztatja a másikat, inkább magunkról beszélünk, saját problémáinkról. Pld. találkozunk fiatal szülőkkal, aki aggódnak kisgyerekeikért, akiknek megélhetési gondjaik vannak és lakás gondokkal küzdenek. Könnyen abba a csapdába esünk, hogy mi saját hasonló gondjainkról kezdünk beszélni ahelyett, hogy megértsük a mögötte levő igazi kérdéseket:

- Félelem: lehet, hogy elveszítem az állásomat
- Bizonytalanság: hogyan neveljük kisgyerekeinket

⁵ Paas, Loon, and Lugt, *De Werkers Van Het Laatste Uur. De Inwijding Van Nieuwkomers in Het Christelijk Geloof En in De Christelijke Gemeente*, 25.

- Kapcsolatok: Házasságunk bírja-e a nehézségeket?
- Tehetetlenség: túl nehéz ez az egész helyzet, nem bírom!

Ilyen beszélgetéseknél fontos, hogy folyamatosan imádkozzunk, hogy Isten adjon bölcsességet, hogy hallgassunk, és hogy imádkozzunk, hogy mit kellene tennünk. Mutassuk meg nekik, hogy az életünk minden területe Isten érdeklődési köréhez tartozik

2. Más világ

Sokszor úgy érezzük, hogy azok, akik nem járnak templomba egy teljesen más világhoz tartoznak. Bizonyos értelemben ez így igaz is. De hogyan lehet kapcsolódási pontokat találni velük. Érdekes módon éppen azok, akik még nem olyan rendszeresen járnak templomba, vagy olyanok, akik nem régen csatlakoztak az egyházközségünkhöz, nőszövetségünkhöz, sokkal közelebb állnak hozzájuk. Vagyis mint a gyülekezetünk törzstagjainknak fontos szerepünk van a nem törzs asszonyoknak segíteni a kapcsolatteremtési munkában.

„Otthonom az egyházam?” Sokan érdeklődnek a hit iránt és sokakban van vágy Istennel jobban megismerkedni. Az a vágyuk, hogy egy felkiáltó jel felváltsa a kérdőjelet.

A feltámadt Jézus keresi őket, és magához szeretné őket vonni. Az a vágya, hogy ugyanúgy, mint az Emmausi úton velük járjon, őket tanítson, és ki akarja nyilvánítani magát nekik és azt a feladatot adni, hogy ők maguk is adják tovább a jó hírt.

Ebben a munkában titeket, nőszövetségi asszonyokat fel akar használni, az otthonteremtési munkában, hogy az érdeklődők befogadó fészket találjanak Isten házában. A Szentlélek titeket felruházott sokféle ajándékkal, amely az egyházközségben felhasználható. Szeressétek Krisztushoz az érdeklődőket, családtagjaitokat, barátaitokat! Krisztus testeként várjátok nyitott karral a tékozló fiukat!

Paas, Stefan, René van Loon, and Simon van der Lugt. *De Werkers Van Het Laatste Uur. De Inwijding Van Nieuwkomers in Het Christelijk Geloof En in De Christelijke Gemeente*. Zoetermeer: Uitgeverij Boekencentrum, 2003.

Versteeg, J. P. *Oog Voor Elkaar: Het Gebruik Van Het Woord Elkaar in Het Nieuwe Testament Met Betrekking Tot De Onderlinge Verhoudingen Binnen De Gemeente*: Kok, Kampen, 1980.